

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

9 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 5 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe

PATRINICHI Andrei XXXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.01.2019 – 05.04.2019;

Instanța de apel: 26.04.2019 – 05.06.2019;

Instanța de recurs: 09.08.2019 – 09.10.2019.

c o n s t a t ă:

1. Prin sentința Judecătorei Orhei (sediul central) din 5 aprilie 2019, adoptată în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Patrinishi A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 2 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru o perioadă de probațiune de 2 ani.

A fost încasat de la inculpat, în beneficiul statului, cheltuielile de judecată în mărime de 2640, 95 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *in fapt*, a constatat că, Patrinishi A., la 4 decembrie 2018, aproximativ la ora 12:10, deținând permis de conducere de categoria/subcategoria mijlocului de transport pe care îl conducea, fiind treaz și aflându-se la volanul automobilului de marca „Mercedes 515 CDI” cu numărul de înmatriculare XXXXX, și deplasându-se pe traseul R-6 Chișinău-Orhei-Bălți, la km 47+ 895,6 metri, în direcția mun. Chișinău, manifestând imprudență în traficul rutier și încălcând prevederile pct. 42.4) al Regulamentului circulație rutiere aprobat prin hotărârea Guvernului nr. 357 din 13 mai 2009, potrivit căruia: „*intrarea pe banda extremă stânga destinată circulației*

în sens opus este interzisă”; pct. 39.1) potrivit căruia: „înaintea începerii deplasării, reîncolonării sau altei schimbări direcției de mers, conducătorul de vehicul trebuie să se asigure că această manevră va executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic”; pct. 40.1) lit. a) care prevede că: „înaintea virării la stânga sau întoarcerii, conducătorul de vehicul trebuie: să se apropie din timp de axa drumului, în cazul circulației dublu sens, sau de marginea stângă a carosabilului cu circulația în sens unic”; pct. 39.3) al aceluiași Regulament, potrivit căruia - „în cazul în care conducătorul are intenția de a preselecta banda, el trebuie să cedeze trecerea vehiculelor care circulă în aceeași direcție pe această bandă”; inclusiv stipulările compartimentului „semnificația marcajelor rutiere particularitățile de aplicare acestora”, comportamentul participanților la trafic al aceluiași Regulament, potrivit căruia: „Este interzisă încălcarea liniilor 1.1.1, 1.2 și 1.3...” același timp, cunoscând de prezența pe carosabil a marcajului rutier „1.3” ce semnifică „Linia îngustă continuă dublă separă fluxurile de transport în sensuri opuse, pe drumurile cu patru și mai multe benzi de circulație”, în timp ce intenționa să facă întoarcerea în partea stângă, nu s-a asigurat că această manevră va fi executată în siguranță și nu va crea obstacole pentru ceilalți participanți la trafic, inclusiv nu a ținut cont că este interzisă încălcarea liniei îngustă continuă dublă, timp în care pentru a face întoarcerea spre stânga a preselecat banda de circulație fără să cedeze trecerea motocicletei de model „Orox 50” fără număr de înmatriculare, la volanul căruia se afla cet. Poiană Iu., care se deplasa regulamentar în direcție opusă, iar ca urmare automobil de model „Mercedes 515 CDI” cu partea lateral stânga a tamponat motocicleta de „Orox 50” fără număr de înmatriculare, cauzându-i cet. Poiană Iu. leziuni corporale, care conform raportului de expertiză judiciară medico-legală nr. 201825C0326 din 24.12.2018, se califică ca vătămare gravă și are legătură directă cu decesul persoanei.

Pe baza stării de fapt expuse supra, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că, *în drept*, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, *încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare care a provocat din imprudență decesul unei persoane.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 401-402 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apel de către procuror, în partea individualizării pedepsei penale, care a solicitat rejudecarea cauzei în acest aspect și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit ordinii stabilite pentru prima instanță prin care lui Patrinichi A., recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, să-i fie stabilită pedeapsa penală sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani 6 luni, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis și cu privarea de drepturi de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În motivarea cererii de apel, partea acuzării a invocat că instanța de fond corect a încadrat fapta săvârșită de Patrinichi A. în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, însă eronat i-a aplicat pedeapsa neținând cont de scopul acesteia, care primordial trebuie să restabilească echitatea socială și să prevină săvârșirea de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane. Aplicarea unei pedepse non-privative de libertate,

va duce la încurajarea pe viitor a săvârșirii infracțiunilor similare de către Patrinichi A. și de alte persoane.

Prima instanță eronat a reținut recunoașterea vinovăției de către inculpat și căința sinceră de cele comise, drept circumstanțe atenuante, contrar pct. 35 al hotărârii explicative a Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele de judecată”. Instanța de judecată urma să rețină că infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, în raport cu prevederile art. 16 Cod penal, se consideră ca gravă. În cazurile săvârșirii acesteia, se cauzează daune vieții și sănătății persoanei, daune nemateriale, care indiferent că persoana vinovată a fost condamnată, nu pot fi considerate ca total reparate.

Astfel, simpla conștientizare de către justițiabil a faptului că pentru săvârșirea oricărei infracțiuni se aplică inevitabil o pedeapsă, contribuie la prevenirea săvârșirii infracțiunilor de către persoanele predispuse, apreciind în cumul și comportamentul inculpatului în proces.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 5 iunie 2019, apelul declarat a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței fără careva modificări.

5. Pentru a decide astfel, instanța de apel a consemnat că, starea de fapt și de drept constatată de prima instanță concordă cu circumstanțele stabilite și probele administrate, relevate în cuprinsul sentinței. Concluzia primei instanțe privind calificarea infracțiunii este corectă, prin determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptelor prejudiciabile săvârșite de inculpat și semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal. Totodată, instanța de apel a reținut că sentința se contestă în partea stabilirii pedepsei, însă temei pentru a interveni în această parte în hotărârea apelată, instanța nu a stabilit relevând în acest sens următoarele.

Instanța de fond a considerat corectă că, în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicând prevederile art. 90 Cod penal, învederând lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea ultimului, care este căsătorit, are la întreținere un copil minor, se caracterizează pozitiv la locul de trai, antecedente penale sunt stinse, s-a căit de cele comise și a reparat prejudiciul integral cauzat prin infracțiune, astfel, instanța de judecată, a considerat că, în privința inculpatului Patrinichi A., pentru comiterea unei infracțiuni din imprudență, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune de 2 ani.

De asemenea, instanța de fond corect a conchis că o pedeapsă non-privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, or, *inculpatului urmează să conștientizeze fapta comisă, care a provocat în urma acțiunilor sale, decesul victimei.*

Instanța de apel a notat că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, adică suspendarea condiționată a executării pedepsei nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnaților prin lege de a demonstra că infracțiunea comisă de ei este un incident în viața acestora.

Condițiile privind acordarea suspendării condiționate a executării pedepsei prevăzute de art. 90 Cod penal se referă la: pedeapsa aplicată și natura infracțiunii;

circumstanțele cauzei și persoana infractorului; aprecierea instanței că scopul poate fi atins și fără executarea acesteia.

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanța de fond a pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului.

Instanța de fond întemeiat a conchis că împrejurările prezentei cauze penale, îndeosebi cele reținute de către această instanță, ce vizează personalitatea inculpatului, sunt suficiente pentru a aplica prevederile art. 90 alin. (1) Cod penal, astfel că dânsul anterior nu a fost condamnat, dar și având în vedere faptul că prejudicierea relațiilor sociale cu privire la siguranța traficului rutier, are consecințe cu un pronunțat caracter grav, reprezentând una din cele mai importante probleme sociale, cu atât mai mult că acesta reprezintă tendințe ascendente.

Infracțiunea comisă de inculpat se atribuie, în conformitate cu art. 16 Cod penal, la categoria celor grave și care nu prevede pedepse principale alternative, ci doar pedeapsa principală cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani (sanctiune penală în vigoare la momentul comiterii faptei infracționale). În conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatului Patriniichi A., instanța de judecată a stabilit căința sinceră. Potrivit art. 77 Cod penal, careva circumstanță agravanta în privința inculpatului Patriniichi A., nu a fost stabilită.

Având în vedere toate împrejurările cauzei, instanța de apel a considerat că pedeapsa de 2 ani închisoare, o să convingă inculpatul de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

În concluzie, instanța a menționat că este eronată afirmați acuzatorului de stat precum că instanța de judecată, contrar hotărârii explicative a Curții Supreme de Justiție nr. 13 din 16.12.2013 „Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele de judecată”, a reținut recunoașterea vinovăției de către inculpat și căința sinceră de cele comise, drept circumstanțe atenuante, or, instanța de apel a stabilit cu certitudine că instanța de judecată în calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatului Patriniichi A., a stabilit doar căința sinceră.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel procurorul declară recurs ordinar solicitând casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare, invocând ca temei de casare prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală, concretizând că decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea individualizării pedepsei stabilite inculpatului, astfel încât s-a aplicat pedeapsa individualizată contrar prevederilor legale, fapt ce denotă că soluția adoptată este una vădit neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate de către acuzatorul de stat în apelul declarat.

Contrar celor constatate de către instanța de apel, partea acuzării consideră că instanța de fond nemotivat a dispus aplicarea în privința inculpatului a beneficiilor art. 90 Cod penal, întrucât un regim suspensiv al unei pedepse, deși corect individualizate (pedeapsa închisorii) nu este proporțional cu fapta comisă.

În opinia recurentului, pedeapsa principală sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani și pedeapsă complementară obligatorie sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 2 ani stabilite de către instanța de fond nu sunt echitabile și nici proporționale pericolului social al faptei săvârșite.

Mai mult, raționamentul de aplicare a beneficiilor prevederilor art.90 Cod penal are la origine persoana și comportamentul acesteia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea și modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală și de judecare a cauzei față de infracțiune, cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă încă de la momentul descoperirii ei cum ar fi conduita bună a infractorului, stăruința depusă pentru a înlătura rezultatul infracțiunii și nu în ultimul rând comportarea sinceră în cursul procesului, ceea ce în cauza deferită judecării nu se constată.

Ținând cont de sensul prevederilor legii materiale indicate supra, în cauza lui Patrinichi A. nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a executării pedepsei cu închisoarea, or, personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei bune conduite, care ar fi permis instanțelor de fond și apel de a da dovadă de clemență în privința respectivului.

De altfel, din textul deciziei recurate, rezultă cert, că instanța de apel la menținerea pedepsei aplicate lui Patrinichi A. s-a axat primordial pe personalitatea lui, reținând că acesta se caracterizează pozitiv la locul de trai, are la întreținere un copil minor, nu se află la evidența medicilor narcolog și psihiatru, și-a recunoscut integral vinovăția și s-a căit sincer.

Pe această ultimă dimensiune, subsemnatul opinează că instanțele de fond nu au ținut cont de faptul că inculpatul a fost tras la răspundere penală pentru săvârșirea intenționată a unei infracțiuni grave, contra sănătății persoanei și condamnat la pedeapsa închisorii, cu suspendarea condiționată a executării ei.

Astfel, potrivit actelor cauzei penale(a *se vedea f.d.96*), Patrinichi A. a fost condamnat la 26 decembrie 2011 prin sentința Judecătoriei Strășeni în baza art. 152 alin. (2) Cod penal la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu suspendarea condiționată a executării acesteia, în temeiul art. 90 Cod penal, pe un termen de probațiune de 2 ani. Este important de a se menționa la acest capitol că condamnarea indicată la alineatul supra a fost dată de către instanța de judecată pentru săvârșirea infracțiunii împotriva unui minor de gen feminin.

Această ultimă împrejurare în concurs cu modalitatea de încălcare intenționată a regulilor de securitate în timpul conducerii mijlocului de transport - *schimbarea direcției de deplasare spre stânga, în afara intersecției, pe porțiunea de drum marcată cu două linii continue*), dar și cu informația despre tragerea anterioară a inculpatului la răspundere penală pentru alte 6 capete de acuzare (a *se vedea f.d.55*) denotă în opinia acuzării de stat faptul că inculpatul Patrinichi A. prezintă grave carențe de comportament social.

Mai mult, se pare că inculpatul a insistat în fața instanțelor de fond că își recunoaște vinovăția și a solicitat examinarea cauzei lui în procedură simplificată prevăzută la art. 364¹ CPP, doar pentru a putea pretinde la stabilirea în privința sa a unei pedepse penale condiționate, în conjunctura în care probele incontestabile dovedesc

vinovăția lui.

Pronunțând o decizie de condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru comiterea de către Patrînichi A. a unei infracțiuni grave, soldate cu decesul unei persoane, instanțele de fond au deturnat în acest caz particular logica politicii punitive promovate de către autoritățile statului, inclusiv de către autoritatea judecătorească cu vocație de formare a practicii judiciare.

Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 11.11.2013, nr. 8 cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, precizează că instanțele de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuează sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

La caz, partea acuzării își exprimă convingerea că pedeapsa stabilită inculpatului nu va duce la atingerea deplină a scopului legii penale privind corectarea și reeducarea acestuia în vederea neadmiterii pe viitor a careva încălcări a ordinii de drept și nici nu va constitui o avertizare publică pentru alte persoane predispuse de a-și însuși comportamente similare celui manifestat de către inculpat.

6.1. Avocatul Stăvilă V. a depus referință, acționând în interesele inculpatului, solicitând respingerea recursului declarat de procuror.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul Penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat.

Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recursat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

Din conținutul cererii, se constată că procurorul face trimitere la temeiurile de casare stipulate de art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) din Cod de procedură penală, menționând că prin sentință inculpatului ia fost aplicată o pedeapsă prea blândă raportat la fapta comisă de acesta, iar instanța de apel nu a intervenit în acest sens în hotărârea contestată de acuzatorul de stat, de aceea, la caz, au fost aplicate pedepse individualizate contrar prevederilor legale, instanțele de fond nemotivându-și suficient hotărârile în acest aspect. Mai concret, din sistematizarea alegațiilor expuse de recurent se conchide că critica primordială a acestuia vizează dezacordul cu aplicarea art. 90 Cod penal față de Patrînichi A.

Verificând actele cauzei raportate la criticile avansate, instanța de recurs le consideră vădit nefondate, menținând *ad integrum* statuările din decizia instanței de apel și din sentința primei instanțe, în partea ce ține de chestiunea individualizării pedepsei realizate în privința inculpatului pentru comiterea de acesta, din imprudență, a infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

Drept urmare, se relevă că corect instanța de apel a consemnat în partea descriptivă a deciziei adoptate despre faptul că: *în privința inculpatului poate fi atins scopul legii penale, aplicându-i acestuia prevederile art. 90 Cod penal, învederând lipsa circumstanțelor agravante, personalitatea ultimului, care este căsătorit, are la întreținere un copil minor, se caracterizează pozitiv la locul de trai, antecedente penale sunt stinse, s-a căit de cele comise și a reparat prejudiciul integral cauzat prin infracțiune, astfel, instanța de judecată, a considerat că, în privința inculpatului Patrinichi A., pentru comiterea unei infracțiuni din imprudență, este echitabilă aplicarea unei pedepse cu suspendarea condiționată pe un termen de probațiune de 2 ani. O pedeapsă non-privativă de libertate este echitabilă la caz, care va atinge scopul legii penale de restabilire a echității sociale, corectare a condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea lui, cât și a altor persoane, or, inculpatului urmează să conștientizeze fapta comisă, care a provocat în urma acțiunilor sale, decesul victimei.*

La individualizarea pedepsei penale stabilite inculpatului în prezenta speță, instanțele de fond au pus accentul și pe personalitatea persoanei vinovate, învederând și celelalte criterii de individualizare a pedepsei penale, cum ar fi gravitatea infracțiunii săvârșite, influența pedepsei asupra corectării și reeducării vinovatului. Infracțiunea comisă de inculpat se atribuie, în conformitate cu art. 16 Cod penal, la categoria celor grave și care nu prevede pedepse principale alternative, ci doar pedeapsa principală cu închisoare de la 3 la 7 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 4 ani (sanctiune penală în vigoare la momentul comiterii faptei infracționale). În conformitate cu prevederile art. 76 Cod penal, în calitate de circumstanțe atenuante în privința inculpatului Patrinichi A., instanța a reținut căința sinceră, careva circumstanțe agravante, prevăzute de art. 77 Cod penal, nu s-au stabilit.

Colegiul Penal susține integral argumentele expuse supra de instanța de apel, raliindu-se la părerea că în privința inculpatului urmează a fi aplicată pedeapsa închisorii în limitele speciale prevăzute de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, prin prisma art. 364 alin. (8) Cod de procedură penală, de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani și cu suspendarea condiționată a executării acesteia pentru o perioadă de probațiune de 2 ani în temeiul art. 90 Cod penal.

În general, instanța de recurs notează că, pentru a se reține eroarea de drept stipulată în pct. 10) și pentru a se statua că s-au aplicat pedepse individualizate contrar exigențelor legale, instanțele de fond urmau să facă abstracție de prevederile art. 75 și 90 Cod penal, care reglementează criteriile generale de individualizare a pedepselor și condițiile de aplicare a institutului suspendării condiționate, limitele în raport de circumstanțe agravante și atenuante etc., ținând seama de limitele stabilite în partea specială a Codului.

De facto, cerința textuală a acestui caz de casare presupune că s-a încălcat legea penală sau cea procesual-penală la aplicarea pedepsei și la stabilirea limitelor acesteia, sau a modului de executare, fiind inacceptabil faptul că procurorul pe calea recursului ordinar, dorește să se ajungă practic la o nouă analiză a circumstanțelor de fapt din sentința primei instanțe și din decizia instanței de apel nu pentru a fi corectată vreo eroare judiciară, ci doar în vederea stabilirii unei pedepse cu închisoarea fără suspendarea condiționată a executării acesteia în privința lui Patrinihi A., în acest sens instanța de recurs ordinar transformându-se într-o veritabilă instanță de apel, ceea ce excede scopul de funcționare a acestei căi de atac.

Supunând analizei subsidiare actele cauzei, Colegiul constată că eroarea de drept semnalată de recurent și stipulată în pct. 10) din alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în speță, cu certitudine nu a fost admisă de instanțele ierarhic inferioare. La trasarea acestei concluzii, instanța de recurs are ca bază argumentele temeinice și pertinente expuse în textul deciziei recurate, care cad sub incidența nemijlocită a circumstanțelor de fapt din dosar și se mențin în vigoare până în prezent.

Potrivit celor conținute în decizia instanței de apel, Colegiul Penal constată că, la determinarea modului de executare a pedepsei instanța de fond a ținut seama de următoarele împrejurări: că inculpatul a recunoscut fapta incriminată prin rechizitoriu și vinovăția sa de comiterea acesteia, s-a căit sincer, a comis o infracțiune gravă, conform art. 16 Cod penal, din imprudență, se caracterizează pozitiv la locul de trai, este căsătorit, are la întreținere un copil minor, antecedente penale sunt stinse, a reparat prejudiciul integral cauzat prin infracțiune.

Anume datorită circumstanțelor de mai sus, instanțele de fond au statuat asupra aplicării pedepsei închisorii în privința lui Patrinihi A., cu suspendarea condiționată a acesteia, orientată spre limita minimă specială prevăzută de sancțiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, coroborată cu art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, totodată ținând seama atât de circumstanțele ce îi atenuază răspunderea penală a inculpatului pentru faptele comise.

Pe de altă parte, urmează de reiterat că în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții acuzării de a-i stabili lui Patrinihi A. o pedeapsă cu executarea reală a acesteia într-o instituție penitenciară. Din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a dezbătut prin mai multe argumente criticele ce vizau pedeapsa, circumstanțele atenuante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare a acesteia, totodată decizia cuprinde și temeiturile de aplicare față de inculpat a prevederilor din art. 90 Cod penal.

În cererea de recurs, procurorul enumeră în mare parte aceleași împrejurări evidențiate și în cererea de apel, și în hotărârea judecătorească contestată. Instanța de recurs nu poate ralia la argumentele recurentului, considerând că toate circumstanțele expuse de aceasta, care îl caracterizează într-o lumină mai puțin pozitivă pe inculpat, au fost deja luate în considerare de instanțele de fond la individualizarea pedepsei.

În același sens, se notează că, însăși scopul pedepsei penale stipulat în art. 61 Cod penal de legislator, prevede că pedeapsa este o măsură de constrângere statală și un

mijloc de corectare și reeducare aplicată în privința condamnaților, care are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea infractorilor, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestora, cât și a altor persoane. Ca măsură de constrângere, pedeapsa are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate, în ce privește comportamentul făptuitorului.

Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în așa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei are ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului incriminat prin rechizitoriu inculpatului, la caz, fiind incident art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat Patrinichi A., cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la pedeapsă sub formă de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 2 ani, cu suspendarea executării acesteia pe o perioadă de probațiune de 2 ani.

Referitor la criticele recurentului despre faptul că inculpatul anterior a mai avut abateri de la legea penală, ceea ce îl caracterizează negativ și ar trebui să conducă la opinia instanței despre excluderea în privința acestuia a art. 90 Cod penal, nu pot fi reținute de Colegiul Penal, din considerentul că, unica interdicție în aplicarea art. 90 Cod penal este conținută în alin. (4) al acestei norme și prevede că: *„Persoanelor care au săvârșit infracțiuni deosebit de grave și excepțional de grave, precum și în cazul recidivei periculoase sau deosebit de periculoase, condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei nu se aplică.”*, însă pentru speța deferită judecării interdicțiile respective nu sunt pertinente.

Față de lucrul judecat de instanța de apel, Colegiul consideră că o atare modalitate de individualizare a pedepsei corespunde exigențelor legii penale, iar pedeapsa aplicată infractorului este echitabilă raportat la scopul urmărit de legislator în art. 61 Cod penal, care îl va descuraja pe inculpat de a comite pe viitor alte fapte infracționale.

Concomitent, instanța de recurs nu vede necesitatea de a dezbate, prin alte argumente, toate alegațiile din recursul părții acuzării, în primul rând pentru că erorile de drept semnalate nu s-au confirmat și în al doilea rând pentru că careva temeiuri de casare a hotărârii recurate *ex officio* Colegiul nu a stabilit.

Cele consemnate supra, evidențiază o dată în plus că instanța de apel a acordat o atenție sporită materialelor acestei cauze, înlăturând justificat și prin argumente temeinice alegațiile procurorului privitor la intervenția în modalitatea de executare a pedepsei stabilite de prima instanță.

Pe cale de consecință, instanța de recurs reiterează că motivarea pe care instanța de apel a formulat-o o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere și cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37) a hotărârii în cauza *Albert vs. România din 16.02.2010*, a indicat că art. 6 §1 din Convenție deși obligă instanțele să-și motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument în parte, cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt

mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale, fapt ce determină inutilitatea expunerii lor repetate în prezenta decizie.

Având ca reper considerentele arătate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul Penal concluzionează că, la judecarea acestui dosar în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de acuzatorul de stat sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în procuratura de circumscripție Chișinău, Popov Oleg, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 5 iunie 2019, în cauza penală privindu-l pe Patrinihi Andrei XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 octombrie 2019.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion